

שמעון נולד ב שלושה עשר באוקטובר 1923, בקושיצה בסלובקיה. אשר הייתה אז בתחומי האימפריה האוסטרו הונגרית. לאביו שמואל ולאמו רוזה. לזוג נולדו 4 בנים ו4 בנות. שמעון היה הילד החמישי. המשפחה הייתה דתית אך לא חרדית. בעקבות חילופי אוכלוסין בין פולין לסלובקיה, עברה המשפחה ב1928 לעיר בייילסקו ביאלה אשר בפולין, בקצה נהר ביאלה. התנאים היו קשים עד שאביו מצא עבודה כסוחר בדים. גם אחיו שהצטרפו למשפחה, עזרו בפרנסה.

אמו של שמעון הייתה ברוכת כישרונות, בשירה, באמנות ובעבודת כפיים. על אף דתיותה, היא הייתה פתוחה לעולם הגדול. שמעון, בעקבות המעברים, התקבל לכיתה א' בבית ספר פולני, רק בגיל שמונה. רוב התלמידים היו גויים ושמעון סבל קשות מהתנכלויות אנטישמיות כולל מכות, אשר היקשו עליו את ההגעה והחזרה מבית הספר. תופעת האנטישמיות הייתה גם בקרב המורים. בשעות אחה"צ הלך ללימודים יהודיים ב"חדר". שמעון הצטיין במיוחד בלימודי הספרות והציון, בהם יכול היה להביא לידי ביטוי את כישרונותיו המיוחדים. בתקופה זו מצטרף שמעון לתנועת הנוער הציונית "השומר הדתי". הוא שם לב שבבית הכנסת נקבע מקום הישיבה לפי מעמדות, העשירים מלפנים. כבר אז התעוררו אצלו רעיונות השוויון והסוציאליזם.

כשפרצה המלחמה היה שמעון בן 15. באחד בספטמבר 1939, יצא שמעון עם חברו, לטייל ביער. כשחזרו, הוא מוצא פתק על דלת הבית: "בוא לתחנת הרכבת." הוא הגיע בריצה לתחנה אשר הייתה הומה אדם. לאחר חיפושים, מצא את משפחתו באחת הרכבות, כאשר אחיו מיכאל, התמקם על גג הרכבת. אמו סימנה לו לרדת וכך נותרו שני האחים לבדם על הרציף. למעשה, הייתה זו הפעם האחרונה שהוא רואה את הוריו ואחיותיו. שני האחים חוזרים העירה לביתם תוך שהם שומעים יריות מכל כיוון. בבוקר מסתבר להם שהעיר כולה נכבשה. הם מחליטים לברוח צפונה לעיר סוסנוביץ', מרחק של 100 ק"מ. הם מצטרפים לאלפי פליטים נוספים וחיילים פולנים נסוגים. הדרך מופצצת בלי הרף. הם מגיעים לסוסנוביץ' ומחליטים לחזור לביילסקו ביאלה. שם הם גרים וחיים בבית משפחה פולנית, עד שהגיע צו גירוש לבני 14--60. שמעון עולה על רכבת משא צפופה ללא נשוא. לאחר מספר ימים, היא נעצרת והוא מחליט לברוח ביחד עם חבר ליער לכיוון הגבול הרוסי. חייל רוסי מעביר אותם דרך נהר את הגבול לרוסיה תמורת תשלום, משאיר אותם באמצע הנהר ובורח. לאחר תלאות, שקצרה היריעה לפרטן, מגיע שמעון לעיירה קטנה בשם טירלאן שבהרי אורל, שם הוא עובד חצי יום במפעל מתכות והחצי השני מוקדש ללימוד רוסית. לאחר תלאות נוספות, הוא מגיע ברכבות לצפון אוקראינה לעיירה מאלין. שם הוא פוגש ביהודי אשר מפגיש אותו עם אדם אשר יקבע את המשך חייו. אותו אדם היה נגר שלימד אותו את המקצוע. הוא מצטיין בעבודתו וחי חיים סבירים.. ב1941, כאשר הגרמנים תוקפים את רוסיה, נאלץ שמעון לברוח שוב. הוא מגיע לבסוף לגבול קירגיזיה. בקירגיסטן הוא חי ועובד בקולחוז עד התנדבותו לצבא העבודה. שמעון עובד כשנה וחצי בחפירות לתחנת כח בתנאים קשים ביותר. שם הוא פוגש את אריה ורמוט אשר מכיר לו את האחיות רחל ולאה ובתה ציפורה. עם רחל נוצר מיד קליק והם הופכים לזוג. הוא מתפרנס מכתובת מזוזות ושלטים. עם סיום המלחמה, לאחר תלאות מרובות. מגיעים שני הזוגות לפולין. בדרך, נודע לו גם שהוריו ואחיותיו נספו במיידנק. שליחים מישראל ארגנו את גרעין "לחרות" אליו השתייכו 2 הזוגות במסגרת השומר הצעיר בשלזיה. הגרעין מגיע לאוסטריה ומשם לאחר עוד תלאות לריבולי שבאיטליה, שם נולדת בתו מרים. הם עוברים לרומא, ומשם מפליגים לישראל באנייה איטלקית בדצמבר 1947. הם מפליגים בים הסוער עד שנתגלו ע"י הבריטים אשר מעבירים אותם לקפריסין. שם גם מתחתן הזוג כדת משה וישראל.

האנגלים מתירים למשפחות לעלות לישראל והן מגיעות לקבוץ כפר מנחם במרץ 1948.,

בקיבוץ, עבד שמעון בנגריה ובהמשך, שנים רבות בסנדלריה, וכמובן גויס מיד להראות את כשרונו האמנותי בקישוטים לחגים, אירועים שונים, תפאורות להצגות וכל עזרה שצריך. לאחר תלאות מלחמת השחרור, הצטרפו שאר חברי הגרעין לקבוץ. מטעמי בריאות, עבר שמעון לעבוד במפעל הקרמיקה, שם הראה את כשרונו האמנותי. כשנסגר המפעל, חזר לנגריה. במשך השנים נולדים ילדיו: שמוליק, שושי ואמציה, אחים למרים. בהמשך יגיעו גם הנכדים והנינים. בפסח 2000 הלכה לעולמה אשתו האהובה ואם ילדיו, רחל.

שמעון היה איש תרבות וספרות מהמעלה הראשונה. הוא השתתף בכל הצגה שהועלתה בקבוץ, גם כשחקן, גם כתפאורן וגם כבמאי. הוא היה הכוכב של כל חגיגות הפורים בקבוץ. הוא היה אהוב ומקובל על כולם. שמעון הוא האחרון מהדור הראשון, דור המייסדים של הקבוץ

בשנים האחרונות, הידרדר מצב בריאותו. הוא שהה בביתו וזכה לטיפולה המסור של אמל"ן. עד פטירתו בגיל 100 ושלושה חדשים

הקבוץ כולו משתתף בצער המשפחה. יהי זכרו ברוך.

אמנון